

Kvinde, der driver saadant Erhverv“, men man strøg saa „Kvinde“, man nøjedes med „den“. Man syntes, det lød pænere, og det gør det ogsaa. Men i Virkeligheden er det det samme, der bliver her kun Tale om Kvinder. Men saa er man inde paa det Princip, som er ganske forkasteligt og fordømmeligt i det gamle System, nemlig denne Ulighed i Behandlingen af Mænd og Kvinder. Denne Opravnen af Løsgængeriloven vender sig ikke imod Mændene, men kun imod Kvinderne.

Men dertil kommer, at den ikke vender sig imod alle Kvinder, den vender sig kun imod de fattige. De, som kunne klare sig, rammes ikke af denne Bestemmelse. Hvis en Kvinde ernærer sig saa godt ved Utugt, at hun klarer sig pænt — der er jo dem, der klare sig stolt —, rammes hun ikke af Bestemmelsen. Den rammer ikke det Forhold, at en prostitueret Kvinde, som man siger, „holdes“ af et eller andet Mandfolk, maaske kun paa ganske kort Tid, paa Omgang eller paa forskellig Maade. Dette Forhold rammes slet ikke. Kan hun overhovedet klare sig økonomisk, har hun efterhaanden ved sit Erhverv samlet sig en Formue op, større eller mindre — og vi vide jo, at det er ikke ganske usædvanligt i den finere Demimonde, i den bedre stillede Del af den prostituerede Verden, at de samle sig Formuer op —, falder hun ifølge selve Løsgængerilovens Ord uden for denne Bestemmelse, thi Løsgængeriloven taler kun om „enhver, der ikke vides at have Formue, fast Næringsvej eller anden Stilling.“ Man ser altsaa, at ifølge selve Løsgængerilovens Ord er den formuende prostituerede Kvinde undtagen, hun kan ikke rammes af Politundersøgelse, kan ikke faa Polititilhold, om hun saa driver sit Erhverv paa en Maade, der er aldrig saa skadelig for det almene. Man maa vel sige, at Prostitutionserhvervet, Utugterhvervet i al Almindelighed er skadeligt for det almene, men det gør ingen Ting, hun kan ikke rammes af Bestemmelsen, det er kun den fattige, der kan rammes.

Her gøres altsaa ikke blot Forskel paa Mænd og Kvinder, men ogsaa paa rig og fattig. Løsgængeriloven er i sig selv en Klasselov, dens Opravning, dens Indførelse i den Lov, som her foreligger, er og bliver og kan ikke være andet end en Klasselovgivning. Der aabnes her en Bagdør for at faa Politikontrollen igen med dens Undersøgelse, med dens Spioneri og med al dens Vilkaarlighed. Her staar ikke en Gang i § 1, at Politiet er forpligtet til at skride ind under de Betingelser og paa

den Maade, der hjemles ved Loven om Løsgængereri, der staar, at det er „berettiget“ dertil. Politiet kan gøre, hvad det vil. Det er den rene Politivilkaarlighed, der aabnes Adgang til. Politiet i en Kommune kan skride ind, Politiet i en anden Kommune kan lade være. Selve Løsgængerilovens § 2, som opgraves og indføres her, er ligeledes ganske vilkaarlig, idet der udtrykkeligt staar, at Politiet *kan* affordre Rede og Rigtighed for, hvorledes den paa-gældende ernærer sig, og saa for øvrigt anvise Arbejde og sørge for, at Tilholdet bliver fulgt, og i modsat Fald skride ind med Straf. Det er altsaa den rene Politivilkaarlighed, man her er inde paa.

Det er en ganske uberettiget Forskel, der gøres paa Kvinde og Mand. Det er en forargelig Forskel, der gøres paa fattig og rig. Jeg maa derfor — og jeg tror, det gælder alle mine Partifæller — ligesom vor Partifælle i Landstinget meget bestemt fastholde den Modstand, vi i Samlingerne 1899—1900 og 1900—01 gjorde mod en lignende Bestemmelse. Den Modstand, der gjordes ikke blot fra vor Side, men ogsaa, som jeg før nævnte, fra Kaptein Wagners Side, blev heller ikke ganske uden Resultat. Den fik ikke saa ganske ringe Virkning. Hvis jeg ikke tager fejl, fik vort Ændringsforslag om at udelade denne Bestemmelse om Løsgængeriloven dog 18 Stemmer her og det paa et Tidspunkt, hvor man mente, det gjaldt om at forme Loven saaledes, at der var Mulighed for en nogenlunde velvillig Modtagelse i det andet Ting. Paa det Tidspunkt stode nemlig baade den daværende Justitsminister og Flertallet i det andet Ting som bestemte Tilhængere af det gamle Kontrolsystem, som Tilhængere af Loven af 10. April 1874. Selv om de kunde ønske den ændret i forskellige Smaating, stode de dog i det hele paa dette Standpunkt. Man vidste altsaa, at man baade fra Regeringens og Landstingsflertallets Side havde overordentlig megen Modstand at overvinde, og for at kunne overvinde den, gjorde man Lovforslaget saa lempeligt som vel muligt.

I dette Øjeblik, hvor Stillingen er noget anderledes, hvor Regeringen principielt i hvert Fald har stillet sig paa det ny, det moderne Standpunkt, har brudt Staven over det gamle, saaledes som det meget klart skete i de Motiver, som for 1½ Aar siden ledsagede Justitsministerens Forslag i det andet Ting, og hvor vi staa over for et Landsting, som ligeledes har brudt Staven over det gamle System og i Princippet er gaaet over til den ny Ordning, maa der